

[Søren Andersen.]

samfundet taget som helhed, at det nu nærmere fastslås i loven, hvilken ledelse af arbejdet og hvilket teknisk personale man frit kan ansætte uden om arbejdsanvisningen, altså uanset om de pågældende er ledige eller ej. Jeg tror, at der derigennem bliver mulighed for at sikre den størst mulige nytte og det bedst mulige udbytte af de penge, der nu engang bevilges til bekæmpelse af arbejdsløsheden. Det var i øvrigt et af de synspunkter, som vi fremdrog i sin tid i vort lille lovforslag. Venstre har også her fået visse indrømmelser, som vi er taknemlige for, men vi fastholder naturligvis, at vi ikke har helt den samme opfattelse som socialdemokratiet og den højtærede minister. Jeg tænker i denne forbindelse på den offentlige arbejdsanvisning ved udførelse af større arbejder, der tager sigte på at bekæmpe ledigheden. Jeg skal imidlertid ikke her komme med udtalelser, som vil give anledning til, at vi tager diskussionen herom op igen, fordi jeg som sagt gerne vil have, at det står tydeligt over dette udvalgsarbejde, at meningen var at gøre noget, som virkelig var til gavn, og ikke at fortsætte en strid frem i tiden.

Derimod har vi i tråd med vore udtalelser ved første behandling stillet et ændringsforslag sammen med det konservative folkeparti med henblik på at få afsnit IV taget ud af lovforslaget. Vi mener, det er fastslået gennem udvalgsbehandlingen, at ønsket om at gøre loven mere produktiv ved at muliggøre, at industrigrunde bliver bygge- modne, meget vel kan efterkommes gennem lovens almindelige afsnit I, II og III. Ønsket om at gøre industrigrunde bygge- modne har også vi udtalt sympati for, men vi mener absolut ikke, at der af den grund er basis for dette afsnit IV.

Vi må samtidig på det skarpeste vende os imod at gøre beskæftigelsesloven til en ren udlånslov, således som det vil ske gennem bestemmelserne i afsnit IV. Vi kan i øvrigt ikke forstå, at tilhængere af denne offentlige lånevirkksomhed — hvortil vi nu også, som vi allerede har set det ved tidligere lovgivningsarbejder, kan henregne retsforbundet — ikke, når de nu sætter så store bestræbelser ind på långivning ad offentlig vej, samler bestræbelserne i stedet for at skabe en rodebutik. Der vil nemlig

nu faktisk kunne gives statslån til egnsudvikling efter to love, nemlig den lov, som vi her behandler, og den almindelige egnsudviklingslov, som blev vedtaget i foråret. Nu kan man sige, at egnsudviklingsloven drejer sig ikke om hele landet; men når man læser loven som helhed og ser på, hvordan den skal administreres for hele landet, vil man se, at der ikke er andre undtagelser end København.

Man har vel i og for sig ret til at sige, at princippet i de to love, nemlig det princip at give statslån helt eller delvis med kommunegaranti, er det samme. Vi betragter ydelsen af lån til de værkstedshuse, der omhandles i denne lovgivning, som en i mange tilfælde god og nyttig produktionsforanstaltning for håndværket og den mindre industri, men vi føler os også sikre på, at disse værkstedshuse kan finansieres gennem almindelige pengeinstitutter. Det er egentlig tragikomisk — sådan vil jeg udtrykke det — at hele denne lovgivning, altså den foreliggende og loven om egnsudvikling, skabes på et tidspunkt, da de private pengeinstitutter møder med flere nydannelser, såsom finansieringsinstituttet for håndværk og industri, og lignende institutter vil vel også blive skabt med henblik på finansiering af boligbyggeriet. I det hele taget ser vi en rig og levende udvikling i retning af, at de normale finansieringskilder, pengeinstitutterne, forbereder sig på at klare opgaver som den foreliggende. Det er altså ikke pengene, der ikke kan fås, sådan står det i hvert fald tydeligt for mig.

Ja men, kan man så sige, det kan i alle tilfælde ikke gøre ret megen skade, at man laver en sådan lovgivning, og pengene skal måske ydes til markedsrente. Det finder vi imidlertid ikke det mindste om i lovforslaget; der står ikke noget om, hvad renten skal være, hvilket i allerhøjeste grad er med til at sprede usikkerhed. Det forekommer mig i øvrigt, at det, der er fremholdt som markedsrente i de forskellige love om statsfinansiering, har været vidt forskellige begreber; man har snarere i lovgivningen brugt et begreb og et navn, der ikke dækker over virkeligheden, idet pengene altid har været betydeligt billigere. Hvis man heroverfor vil indvende, at pengene også skal være billige, så at de, der skal bruge dem, lettere kan klare forrentning og afdrag,